

lidt bedre, når det gælder at få udlændinge lært dansk og først og fremmest at få dem i job.

Det går jo skidt i dag i Danmark, som det gør i en række lignende velfærdsstater: Udlændinge bidrager ikke til arbejdsstyrken, udlændinge bidrager negativt til arbejdsstyrken, fordi det koster mere arbejdskraft at tage sig af dem, end de leverer, og det er på trods af, at de fleste uden tvivl kommer hertil med en indstilling i retning af, at man skal yde, før man kan nyde. De vil gerne have arbejde, men i velfærdssamfundet med verdens højeste minimumslønninger og verdens højeste kontanthjælpssatser er det tilsyneladende ikke muligt at få dem i arbejde.

Det bliver der nu ændret lidt på ved det forlig, der blev indgået for et par dage siden, og forhåbentlig også ved det lovforslag, som ligger her, og som tilsyneladende får en let gang gennem Folketinget.

Jeg blev i dag ringet op af en brancheforening, som gerne vil gøre noget mere for at få nogle flere udlændinge i job i virksomhederne. De vil gerne gøre en aktiv indsats gennem deres fagblad. De mangler arbejdskraft, men det går ikke særlig godt med at få fat i de ledige udlændinge, som er overalt i landet.

Jeg kunne jo glæde vedkommende med, at fra den 1. januar bliver det lidt enklere, for så kan man ringe til det nærmeste sprogcenter og spørge: Har I nogle, som går og ikke har noget at lave? Ifølge statistikken har ca. halvdelen ingen ting at lave ud over at gå 10, 12, 15 timer om ugen til dansk. Og det er jo ikke et liv at byde folk, specielt ikke, hvis man skal tilbringe resten af livet i Danmark.

Kl. 14.20

Der er virksomheder, som gerne vil tage flygtninge direkte fra asylcentrene, når de har fået asyl, bringe dem i arbejde med det samme og lære dem dansk. Det skal selvfølgelig kunne lade sig gøre. Pengene til danskundervisning skal kunne følge med flygtningene ud på den virksomhed, som er villig til at tage sig af danskundervisningen.

Skulle der være flygtninge, som gerne vil direkte på folkehøjskole, skal det også kunne lade sig gøre. Så skal de selvfølgelig ikke først boligplaceres i en kommune, så skal boligplaceringen vente, til de har været på højskole. Derved sparer man jo huslejen i den periode, og det kan så betale højskoleopholdet. Det er jo ikke dyrere at bo på et tomandsværelse eller endda bo på enkeltværelse på en folkehøjskole, end det er at

have en lejlighed i en kommune, så selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Derfor må vi have disse opblødninger, som der stilles forslag om her. Og når jeg læser lovforslaget igennem igen, efter at have haft det lidt på afstand, kan jeg godt se, at næste år ved samme tid skal vi måske lave endnu flere opblødninger, hvis disse opblødninger, som her foreslås, virker, som de skal. Hvis det viser sig, at vi kan have den tillid, som ligger i opblødningerne, synes jeg, at vi skal gå videre ad den vej.

Jeg vil gerne berolige både fru Anne-Marie Meldgaard og hr. Søren Søndergaard med hensyn til udbuddet af danskundervisning. De gældende krav til indhold og kvalitet bevares jo. Og jeg håber, at jeg til januar kan komme med et lovforslag, som sikrer, at pengene falder til udbydere, når danskmodulet er bestået. Det vil sige, at der altså bliver et resultatmål, og at pengene falder, når resultatmålet er nået.

Der sidder et udvalg og arbejder med det. Det er jo en stor sag at lave om på forholdet mellem stat og kommune og sprogcentre, så det kan altså ikke komme igennem med virkning fra den 1. januar, det må tage lidt længere tid, også fordi det skal forberedes ordentligt. Men det kommer, og det vil trække i samme retning som det, vi står med i dag. Jeg håber, der kan være lige så bred opbakning til det.

Med hensyn til boligkravet vil jeg gerne understrege, at man godt kan flytte fra en kommune til en anden kommune, hvis man finder job dér. Så skal den nye kommune naturligvis på en eller anden måde overtage forpligtelsen. Integrationsloven forhindrer ikke – det siger jeg til hr. Kamal Qureshi – at man kan flytte efter jobbet. Jeg vil gerne understrege, at min forestilling er, at jobbet skal gå forud for alt andet.

Den lykkeligste situation, der kan opstå, er, hvis hele kvotesystemet bryder sammen, fordi der er så mange, der finder job rundtomkring og skaber sig et netværk på deres folkehøjskole eller andre steder, og fordi der er så mange opslag om job på opslagstavlen på asylcentret, at vi slet ikke kan styre dem længere. De render ud til noget arbejde, til noget fornuftigt at bestille. Gid det kunne komme så vidt. Det håber jeg – det er næste skridt. Men lad os nu få det her til at virke, så er vi da i hvert fald kommet et stykke ad vejen.

Jeg vil gerne takke hver eneste ordfører, der har haft ordet. Jeg vil sågar også takke hr. Søren Søndergaard, som minsandten var for en del af det. Hvornår har man sidst været ude for det?